

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Expedita Juris Divini, Natvralis, Et Ecclesiastici Moralis Expositio

Tamburini, Tommaso

Coloniæ Agrippinæ, 1665

De Irregularitate ex homicidio voluntario commisso ex mandato, &c. parag
8

urn:nbn:de:hbz:466:1-40132

lo associantibus, nisi hi essent adeo debiles, si-
ve Senes, siue Pueri, ut clarè appareat, associa-
tionem esse ad obsequia non facientia ad rixam.

IX. CASUS.

Occidens unum pro altero.

a L. 5. in Dec. c. 4. §. 3. n. 55.
b Ita Col- lig. ex Fra- gofo de Re- pub. Christo- T. 2. l. 1. d. 2. §. 1. nu. 36.
c Farin. in 4. T. de cla- rat. fol. 41. col. 1. fno. Et affertur à Fragofo namp. 9. ar. 4. re. 31. fi- no.
d Castrop. de Cen. d. 6. p. 15. §. 5. n. 4.

27. De hoc ita *a* alibi docui. Qui dicunt homicidium unius Clerici pro alio parere ex-communicationem, dicunt, & parere Irregu- laritatem ex delicto; jam enim tunc voluit ho- mo occidere hominem. At, qui negant, parere Excommunicationem, negant, parere Irregu- laritatem, *b* &c.

Et paulò post. Sane Farinac. *c* affert declara- tionem Cardinalium, quod mandans occidere Petrum, si Mandatarius occidat Joannem, non incurrit Mandans in Irregularitatem. At certè par videtur ratio in Casu nostro. Ultraque sen- tentia probabilitatis fines videtur attingere.
30 Hæc ibi docui. Adde nunc illud: Si quis cognovit, vel dubitavit, in aliquo loco latere hominem quempiam, nesciens esse hunc vel illum, nec sufficienter cavet, ne homo oc- cideretur, & tamen occidit, Irregularem eum fore per omnes, notat castropalaus, *e* quia tunc jam is voluit hominem occidere, & de facto occidit; non ita fuit in præcedente casu; in eo enim occidens volebat interficere Petrum determinate, non vero hominem quemcun- que. Cum ergo Petrum non interfecerit, inter- fecerit autem prorsus sine ulla deliberatione Paulum, non est mirum, si probabile esse di- ximus, occidentem tunc excusari ab Irregula- ritate.

§. VIII.

De Irregularitate ex Homicidio voluntario com- misso moraliter, id est, orto ex Consilio, mandato, &c.

e C. Sicut dignum §. Illi ibiq. Doctores.

SI mandes, homicidium fieri, vel ad illud consilium des, exhorteris, suadeas, mo- neas, consentias, uno verbo, quomodo- cunque moraliter coopereris, unde occisio aliqua sequatur, eris sine dubitatione Irregularis ex homicidio per concursum positivum à te dire- ctè, & voluntariè commissum (de casuali enim dictum est supra §. 3.) Ratio est expressus *d* Textus extendens Irregularitatem ex homi- cidio ad cooperantes ad illud,

2. Hinc, si Titio affecto injuria dicas: *Vere leges nobilitum statuerunt, immitti existimatio- nem viri ingenui, nisi ultione deleatur injuria,* Si mulieri referenti, se ex te concepisse, tu ip- sam doceas, hoc, vel illo pharmaco solere ex- pelli foetum animatum. Si Antonio mandan- ti occisionem, sui adversarii, tu eum instruas de modo, quo possit adversarius imparatus, vel occultè, vel per insidias occidi. Hinc, inquam, fit, ut secuta ex vi prædictorum verborum oc- cisione, tu in Irregularitatem incidas; prædi- ctis enim loquendi modis moralis causa homi- cidij es,

3. Quæres Primo. Si cui v. g. Titio, consi- lium, mandatum, consensum, &c. dem, ut Pe- trum occidat, quia v. g. me dictus Petrus gravi affectu injuria. Sed deinde dictus Titius affectus simili gravi injuria ab eodem Petro, Petrum occidat, ero etiam ego Irregularis?

4. Respondeo, non eris, si tuus consensus nihil operatus est, eris, si concausa fui: cum Titio, vel ad occisionem patranda, vel ad patranda promptius, & obstinatius. Patet ex dictis. An autem fueris concausa, ex circum- stantijs est à prudenti colligendum. Quid si id dubium fuerit? Respondeo. De hoc dixi *cap. quinto, paragr. unico.*

5. Quæres Secundo. Ita Casar ex meo consi- lio, mandato, consensu, &c. occidit Brutum, ut, si ego occisionem non suavissem, certo suavisset alius; Ego ne Irregularis ero?

Respondeo. Quicquid sit, quoad alios effe- ctus, certè loquendo de Irregularitate, per hoc, quod alius suavisset, non effugere potes Irregu- laritatem, quia tu nunc de facto moraliter ad occisionem concurristi, Et sicut, si tu aliquem physicè occideres quem etiam, te non occiden- te, occideret alius, non vitares Irregularitatem, ita, si moraliter occidisti.

De Irregularitate ex mandato.

6. Percurramus separatim, & in particulari cooperationem ex mandato, & ex consilio, quæ sunt præcipua capita positivi concursus moralis; juxta horum doctrinam facile judicium feres de alijs capitibus monitionis, suasionis, ex- hortationis, &c. Nisi etiam velimus dicere, & fortè ita est, omnem moralem concursum ad al- terum ex his duobus reduci. Cum enim in eo differat mandatum à consilio, quod mandatum datur in gratiam Mandantis, consilium vero in gratiam eius, cui consilium præbetur, simoncas suadeas,

suadeas, roges, consentias, &c. ut fiat homicidium tuum commodum, dicitur illud fieri ex tuo mandato, si eadem facias, ut fuit homicidium, in commodum alterius, fieri illud dicitur ex tuo consilio. Scite id confirmat his verbis Bartolus. *a. Mandator dicitur ille, qui mandat delictum committi. propter se ipsum, Mandantem, & ad satisfaciendum voluntati sue. Persuasor dicitur ille, qui persuadet aliquid propter ipsum, cui fit persuasio, & ideo non curat, quibus verbis utatur, si ve dicat mando, sive quibus, sive quoque verbis.* Hec Bartolus.

1. Bart. l. si mand. no. 2. de h. iur.

7. Jam vero de mandato hic loquentes, discernamus quatuor certa ab incertis item quatuor, sed præterea ne omittas relegere, quæ sunt præ §. 3. de concussa morali ad homicidium casuale prolata sunt, multa enim ibi dicta ad ea, quæ hic disputantur, maximè faciunt.

8. Certum est Primo, te fore Irregularem, etiam si Mandatarius non servet modum, quem tu præscripsisti in occisione facienda: suffisti v. g. occidi tuum inimicum in agro, media seculi explosione, vel ex veneno, tali, vel tali die; ille vero occidit domi, gladio, alia die. Ratio est manifesta, quia tua iussio substantiam posuit mortis.

9. Certum est Secundo, si Mandatum sufficienter revocasti, & revocatio inno. vit Mandatario, ipse autem nihilominus occidit, te non esse Irregularem, quia revocatio mandato; quod sciat Mandatarius, nihil tui consensus in ipso remanet. Idque verum censeo, etiam si fide, & solis verbis, sed tamen sufficientibus, revocasti. Quando enim eiusmodi fideio non innotescit Mandatario (ut semper hic supponendum est) ipsa verba externa satis sunt apta ad extinguendum tuum mandatum: Si revocatio tui mandati non pervenit ad Mandatarium, te fore Irregularem, ne sit dubium, quia tunc tuum mandatum veniens in Mandatario, causa est mortis alterius.

10. Certum est Tertio, te non fore Irregularem, si constet, Mandatarium ex tua iussione, nec fuisse motum ad occisionem pattandam, nec factum esse animosorem, &c. *Et dicitur sed prorsus eodem modo, ac, si tu non mandasses, occidit Pater ex b. dictis. Si non constet, sed sit dubium, dixi supra cap. 5. paragr. unico.*

1. Bart. l. si mand. no. 2. de h. iur.

11. Certum est Quarto, te non fore Irregularem, si mandasti, ut occideretur Petrus, Mandatarius autem per errorem occidit Paulum, quia, in occisione Pauli, tu nullum contentum præbuisi. Ita declaratum fuisse à Sacra Congregatione notavi supra §. septimo, no. 29.

Ignorantia, quod mandatum fuerit exceptum.

12. Jam incertum est Primo, an sim Irregularis, si mandavi tibi, ut homicidium committeres, sed nescio, an tu hoc meum mandatum exceperis, an non, sed respueris; occidisti enim nullo dato signo mandati excepti, vel repulsi. Quare ego nescio, an tu ex meo mandato, an ex tua voluntate hominem interfeceris.

Respondet, te esse Irregularem, quia, dum mandasti homicidium, jam suspicatus es de illo, & tamen non sufficienter illud cavisti, dum mandatum non revocasti, ut debebas. Quare tenebis de mandato; nam semper de mandato quis tenetur, quando, re integra, illud expressè, vel tacitè non revocat. Ira Navarr. a. & Jo. Præp. b.

a. Nav. in summa c. 27. n. 21. b. Jo. Præp. q. 5. de Irreg. dub. 8. n. 63.

13. Quod si Mandatarius post multum tempus, ex nova causa, independentè à tuo mandato; occideret, vel occideret, postquam in amicitiam tu cum adversario rediisti, non est mirum, te non fore tunc Irregularem, quia per illud longum tempus, cum causa nova, vel per novam illam amicitiam à Mandatario cognitam, non præsumitur occisio facta ex tuo mandato, & per illam reconciliationem revocatum tacitè censetur tuum dictum mandatum fuisse.

Mandatarius respuens, sed postea excipiens mandatum.

14. Incertum est Secundo, An, si Mandatarius respuat tuum acceptare mandatum circa tui inimici occisionem, deinde vero, te prius nesciente, mutato animo illud acceptans, tuum inimicum occidit, an, inquam, tu sis Irregularis.

15. Respondet, si tu, audita repulsa, sufficienter mandatum revocasti, dicens v. gr. Ne ergo in hoc negotio te commisceas. Ne contra Adversarium meum aliquid agas, &c. jam tu ex ejusmodi sufficienti revocatione liber eris mandati, atque ad eam regularitatis. Si vero sufficienter non revocasti, dicens v. g. Jam te video minus animosum, inveniam alium animosorem; tunc mandati reus eris, & Irregularis, ut potè, qui mandatum sufficienter, non revocaveris.

16. Si denique nihil dixisti, nec ullum dedisti signum, quo repulsam acceptare visus fueris, dico, te esse Irregularem, quia ex illo tuo silentio non censetur sufficienter revocatum esse mandatum: licet enim, qui tacet, consentire videatur, undè tu tacès visus fueris consentire repulsa,

pulsa, atque adeo illam acceptasse; non tamen propterea mandatum illud tuum extinctum fuit; perseveravit enim impressum in Mandatario, ex quo mandato occiso, ut hic supponimus, deinde consecuta est. Ita colligo ex Suarez, & aliis que.

a Suar. de Cens. d. 44. se. 3. n. 9. Maiol. de Irreg. l. 5. c. 48 § 2. n. 3. Sayr. de Cens. l. 7. c. 2. n. 15.

Mandans sui mandati pœnitens,

17. Incertum est Tertio de eo, quem sui mandati pœnituit. Ego v. g. iussi, occidi Petrum, sed re integra, me valde huius pœnituit iussione, etiam facta Sacramentali Confessione tanti delicti, quia tamen admonere non potui Mandatarium longè à me distantem, contigit ut occiso patrata ab ipso fuerit ex vi mandati. Inquiro an sim ego Irregularis?

18. Respondeo affirmativè, quia non attenditur, ut alibi dixi, ad statum gratiæ, quem fortè nunc habes, sed ad causam homicidii, quam dedisti v. g. propinando venenum, at hic, per mandatum, licet sine tua presenti culpa non retractum, iam dedisti causam, &c. Ita communiter Doctores, b & Lessius c quidem notat, te in hoc casu incursum in excommunicationem, si fortè occisus fuit Clericus, quamvis per Pœnitentiam inveniaris in statu gratiæ, sicut etiam incurris in obligationem restitutionis, si quæ debetur ex tali homicidio.

b Suar. de Cens. d. 44. se. 3. n. 3. c Less. l. 2. c. 13. d. 3. n. 17. d Pratos in manu. c. de Irreg. d. 4. c. 2. §. 17. n. 12.

19. Præter hanc Lessii doctrinam renuit admitti, et agnoscat enim in hoc casu discrimen, si quidem concedit, deberi restitutionem, & incurri Irregularitatem à te, quamvis contrito, & in statu gratiæ, ac non incurri dictam excommunicationem, quia non potest intelligere, quare ratione Ecclesia velit excommunicare, seu privare communione Sanctorum illum, qui est Dei amicus. Sicuti ergo ait non afficereris excommunicatione, si invenieris iam Beatus in Cœlis, propter illam causam, puta, quia es extra statum Viatoris; ita in præsentis casu, propter amicitiam, quam habes cum Deo, es incapax excommunicationis.

e Bonac. de Irreg. d. 7. q. 4. p. 8. n. 15. Graff. de effectib. Cler. off. 6. n. 30. Sayr. de Cens. l. 3. c. 26. n. 23. Silv. v. excomm. 6. n. 5. Salas 2. 2. q. 20. tr. 7. d. 6. se. 8. n. 57. f L. 2. opusc. de Sacrif. Miss. r. 2. §. 4. n. 6.

20. Verum cum aliis Doctoribus e iudico, nullum agnosendum discrimen, dicendumque, te in prædicto casu, & obligationem restituendi, & Irregularitatem, & excommunicationem contrahere. Ratio est, quia ad terrorem alicuius, ut in simili alibi me f dixisse memini, punire, quasi invita, constringitur Mater Ecclesia, etiam amicos, ac sibi per Caritatem unitos, quando punitioni causam dederunt.

21. Ad illud, quod non potest intelligere Præter, adverto, plures esse effectus excommunicationis, ut diximus in eius tractatione, inter quos est privatio suffragiorum Ecclesiæ, prohibitio non recipiendi, nec ministrandi Sacramenta, non communicandi in humanis, & divinis cum Fidelibus, &c. Dico igitur, quoad privationem suffragiorum Ecclesiæ, mihi videri probabilis excommunicatum contritum, de quo loquimur, dictis suffragiis privari, suffragiis, inquam, nomine Ecclesiæ factis, ut alibi a, explicuimus, nam debemus hic abstrahere ab ea quæstione, in quo nam consistat Communicatio Sanctorum, de qua in Symbolo Fidei mentio fit. Atentiam, ut ibidem dixi, est probabilis, non privari. Quare in hoc peculiari effectu non multum repugno contra Præter. Verum quoad alios effectus excommunicationis externos, puta non recipiendi, nec ministrandi Sacramenta, non communicandi in humanis, & in divinis, non participandi sepulturam Ecclesiasticam, &c. non audeo dicere, esse probabile, excommunicatum contritum his non affici, sic enim facile eluderetur vis excommunicationis, cum quilibet facile se esse contritum persuadere posset, & sic se prædictis actionibus commiscere. Lege Salas l. c.

a L. 2. opusc. de Sacr. Miss. l. c.

b Suar. de Cens. d. 45. se. 4. n. 5. Turr. l. 3. de Cens. d. 64. d. n. 3. Gaj. Hur. de Irreg. d. 2. diff. 6. n. 24. Corinti. us apud Dian. p. 4. tr. 2. r. 14. c. Honor. l. 14. c. 16. n. 2. Sayr. l. 7. c. 2. n. 14. dicitur, huiusmodi mandatum, prohibendo expresse, ne Titius Caium interimeret; is tamen in sua pertinacia persistens; ad occisionem, me quidem sciente, sed non consentiente, processit: et tunc ego Irregularis?

Pertinacia Mandatarii nolentia acceptare revocationem Mandati.

22. Incertum est Quarto, de eo casu, in quo intercedit pertinacia Mandatarii. Ego v. g. mandavi Titio, ut occideret Cajum adventarium meum, sed deinde disertis verbis revocavi iusmodi mandatum, prohibendo expresse, ne Titius Caium interimeret; is tamen in sua pertinacia persistens; ad occisionem, me quidem sciente, sed non consentiente, processit: et tunc ego Irregularis?

b Suar. de Cens. d. 45. se. 4. n. 5. Turr. l. 3. de Cens. d. 64. d. n. 3. Gaj. Hur. de Irreg. d. 2. diff. 6. n. 24. Corinti. us apud Dian. p. 4. tr. 2. r. 14. c. Honor. l. 14. c. 16. n. 2. Sayr. l. 7. c. 2. n. 14. dicitur, huiusmodi mandatum, prohibendo expresse, ne Titius Caium interimeret; is tamen in sua pertinacia persistens; ad occisionem, me quidem sciente, sed non consentiente, processit: et tunc ego Irregularis? l. c. Farin. Frag. p. 2. v. 1. r. 11. n. 558. c. 579. Less. l. 2. c. 11. d. n. 3. n. Villal. tr. 23. diff. 20. n. 717. gol. de Irreg. c. 15. §. 5.

23. Respondeo. Te Irregularem nonnulli pronuntiant, si id sciendo non admoneras Caium de suo periculo, cum possis, saltem per alium, quia secus ex vi tui mandati occideretur Caius. Verum puto cum aliis, e te non fore Irregularem, quia in tanta pertinacia Mandatarii, negandum est, occisionem fuisse secutam ex vi tui mandati; secuta enim est ex obstinata voluntate Mandatarii, solum remore, & accidentaliter te habente. Vide, quæ dicam mox numero 34. Quare licet in te ad sit obligatio Caritatis, ut, si possis sine tuo magno periculo, Caium admonere

vere perfidum hominem, & juxta leges prudentiæ, & veluti in genere, ne, contra, Caius occidat Titium, vel quid simile damnum eveniat; tamen, quia ad id non obligaris ex Justitia; jam enim mandatum sufficienter ex parte tua revocasti, sed solum, si non admoneas, pecces contra Caritatem, non eris Irregularis, ut supra de peccante solum contra Caritatem universali dicitur dictum est.

Quatuor Casus similes prædicto.

24. Prædicto casui videtur affinis ille, quo mandans revocat quidem scilicet mandatum, sed mandatarius putans Mandantem non loqui serio, & ex animo, adhuc occidit hominem ex vi mandati, quod perseverare ipse putat. Affinis etiam est ille, quo Mandatarius acceptat revocationem, sed deinde oblitus talis revocationis, hominem occidit ex vi mandati accepti ante revocationem. Affinis est, & ille, quo mandans poenitentia ductus sui mandati, non potest propter distantiam v. g. admonere Mandatarium de revocatione, potuit tamen admonere ipsum occidendum, ut sibi caveat, & tamen non admonet. Affinis, & ille, quo Mandatarius propter distractionem mentis, vel aliud, non percipit revocationem Mandantis.

Delogo. 13. de iust. 202.

25. Delugio aut sibi videri in his quatuor casibus, secuta alterius morte, incurri a Mandante obligationem restitutionis, unde colligi posset, eum sentire, incurri etiam Irregularitatem; siquidem eadem culpa contra Justitiam in homicidio parit utrumque onus, & restitutionis, & Irregularitatis. Et quidem ita mihi videtur, quia, in omnibus his prædictis casibus, alterius occisio à tuo tandem mandato consequitur.

De Irregularitate ex consilio, seu suasionem.

26. Multa, quæ in hac materia ad mandatum pertinent, pertinent ad consiliū, & quæ ad hoc, ad illud: ut propterea eadem doctrina proportionaliter sit mutuo utrisque accommodanda, sed adhuc sunt addenda, quæ sequuntur.

Suadeo, ut alio modo, ac volebas, occidas.

27. Suadeo tibi, ut interficias Antonium alio modo, quam illo, quo intendebas. Intendebas *Tamburinum de Sacramento.*

enim gladio, ego suasi, ut faceres veneno, vel contra; Reus ne sum Irregularitatis, secuta Antonii morte?

28. Respondeo, esse distinguendum; Si enim modus à te propositus facit occisionem celerio-rem, vel occidentem reddit animosiorum, non effugies Irregularitatem; Si hæc, vel similia non adsint, effugies. Ratio est, quia Irregularitas solum incurritur, quando concurrit actio, seu suasio ad ipsam substantiam occisionis, vel ad eundem accelerationem.

29. Quære, si tibi suadeam, ut fiat occisio diverso quidem modo, quo volebas, sed, qui non afferat occisionem celerio-rem, nec te faciat audaciorum, non video, unde Irregularitas mihi oriri in dicta suppositione possit.

Hinc, si tibi quis suadeat, ut occidas eras, quem volebas omnino hodie, non incurret Irregularitatem, quia sic potius conservat pro alio, quo tempore vitæ alterius, quam aufert posito semper, quod mors crastina non inferatur animosius ex illius consilio, quàm inferretur hodie.

Leges Div. an. p. 11. 17. 87. 42.

30. Quid si suadeam, ut occidas mitiorem morte, quæ sit celerior? Volebas v. g. occidere maleficio gravia tormenta afferente per annos: ego suasi, ut gladio occideres statim: Volebas confindere paulatim singula membra, ego suasi, ut occideres unico vulnere præcordiorum, &c.

31. Respondeo, Si id motus Caritate facias, Reum Irregularitatis facere non audeo, quia Pia Mater Ecclesia non videtur velle, tam acri poena punire consilium de minori malo, quod, ut alibi diximus, bonum quid est, Relege locum; ubi monuimus, quamvis non possis cooperari adjuvando malefactorem ad ipsa minus malum, v. g. ad verberationem loco occisionis; posse tamē suadere, ut potius quis verberet suum inimicum, quàm, ut occidat, confirmatur qui passim Doctores, & propter dictam rationem, asserunt, non incurere, nec excommunicacionem, nec Irregularitatem eum, qui suadet volenti occidere Clericum, ut potius eum verberet, vel ut potius mutilet, Ita igitur in casu nostro.

b. l. 5. in Decal. 1. 5. §. 4. an. 6.

32. Si vero suadeas malo fine, ut esset v. gr. quia vis, quantocius potes, turum inimicum extingui, vel occisi hæreditate potiri &c. te Irregularem facio, quia usui tibi esse non potest excusatio ducta ab intentione piæ Matris Ecclesie jam dicta.

c. Suar de Cons. d. 48. §. 3. n. 6. 3. Arila de Cons. p. 7. d. 6. §. 2. d. 3. concl. 1. Sayr. de Cons. l. 7. c. 3. n. 1. Dia. p. 4. 17. 2. re. 13. fine.

33. Si denique id suadeas motus sine indifferenti v. gr. ne is, qui occidit, incidat in manus Judicum, vel quid simile, non audeo te immu-

nem ab Irregularitate pronuntiare, quia non audeo interpretari, ad hunc etiā casum se extendere prædictam piæ Matris Ecclesiæ intentionem.

Pertinacia nolentis acceptare revocationem Consilij.

34. Suasi tibi multis usus rationibus, ut interficeres Antonium, sed deinde revocavi, omni, quo potui, conatu, hoc consilium, rationes, quibus innitebatur consilium, infirmando; Tu vero animo obfirmato retinens mente rationes quas proposueram, non mihi acquiescis, sed hominem occidis. Erone ego Irregularis?

Respondeo, id disertè explicui in a Decal. judicans, utrumque probabile, puta, te fore, teque non fore Irregularem.

Consilium de non appellando.

35. Quidam damnatus ad mortem intendebat ad Superiorem Judicem appellare: ego autem illi per meum consilium suasi, ne appellaret, unde ipse saltem citus, quam si appellasset, mortem subiit, Sumne ego Irregularis?

36. Respondeo. Te Irregularitatis damnat Henriquez, Sayr. Corneio, Gibalinus, Diana apud Leandrum. b Ipse tamen Leander distinguit: si tu ex Ministris Justitiæ es, v. gr. Judex, Capitaneus, &c. incurris Irregularitatem ex defectu lenitatis; si vero persona es privata, v. gr. Confessarius, Theologus, &c. non incurris. Ratio est, inquit, quia Ministri solum Justitiæ incidunt in Irregularitatem ex defectu lenitatis, eo modo, quo etiam nos aliquanto post explicabimus: Irregularitatem autem ex delicto solum incurrit is, qui delinquit, occidendo, vel mortem accelerando, quales non sunt prædicti Confessarius, & Theologus, vel similes, qui solum consilium dare, supponuntur, non vero cogere.

37. Ego non omni ex parte assentior huic Leandri doctrinæ. Non primæ parti distinctionis: potuit enim Judex ille, vel Capitaneus persuadere omissionem appellationis non ut Judex sed ut privata persona, eo modo, quo consilium dare solet Theologus. De hoc ergo casu ita discurrendum tunc erit de Judice, vel Capitaneus, sicuti de personis privatis, Theologo, Confessario, &c. de quibus mox. Non secundæ, quia si Confessarius, & Theologus imprudenter darent consilium, delinquerent, atque adeo

accelerarent mortem injustè, unde effugere Irregularitatem non possent.

38. Dico igitur Ministrum Justitiæ, si, ut Minister prædictam omissionem appellationis, justè persuadeat, certum est, incurere Irregularitatem ex defectu lenitatis. Verum tum dictus Minister dans consilium, ut privata persona, tum dictus Theologus, & Confessarius suadentes Appellationis omissionem, si moveantur ad suadendum ex bonis, & rationabilibus motivis quod certè occurrere posset, quando Appellatio esset frivola, & perniciosa, non incurretur Irregularitas ex delicto, quia non peccatur, nec Irregularitas ex defectu, quia, ut sic non sunt Justitiæ Ministri, nec Milites in bello: justè, Si vero temerè, & sine ratione Appellationem removeant, etiam si non cogant, peccant. Quare ergo acceleratæ mortis Rei, & consequenter Irregulares non sint?

Consilium mortis propter bonum publicum.

39. Consilium dedi Petro, ut se exponeret periculo mortis pro bono publico, vel privato, cui se exponere licitè poterat, occisus est, & ego de mea Irregularitate ambigo.

Respondeo ne, quæso, ambigas, sed certo feias, te non esse Irregularem propter rationem valde similem ei, quæ dicta est numero 30. ut item quid simile dictum est *paragrapheo tertio, num. 13.*

De dubio in prædictis remissivè.

40. De hoc locutus sum satis in Superioribus, puta *cap. 5. §. unico.*

De Irregularitate ex Ratihabitione, seu Approbatione Homicidii.

41. De hac breviter, sed quantum, sufficit, alibi b dixi, & latè habes apud Gibalinum, e alioquo ab ipso citatos.

§. IX.

An contrahatur Irregularitas, quando quis negat se habere ad alterius mortem?

I. Diximus nuper, d'omitterem facere, quod quis debet ex Justitia, ex qua omissione sequa-

a L. 6. in Dec. c. 4. §. 3. n. 3. & 4. Adde non fore doceri cum multis à Gibal. de Censur. disp. 5. §. 3. n. 26.

b Leandr. tr. 2. d. 7. de Irreg. q. 35.

Gibal. de Irreg. c. 4. q. 2. n. 19. Gibal. de Dec. c. 4. §. 3. n. 3. Gibal. de Irreg. c. 4. §. 3. n. 3. Gibal. de Irreg. c. 4. §. 3. n. 3.